

sætte, at det vil lykkes at føre Forslaget igennem. Jeg forudsatte, at det vilde møde Modstand, og Modstand fra to Sider. Det har ogsaa vist sig at slaa til. Ganske vist maa det indrømmes, at Modstanden fra den ene Side er kommen stærkere frem end fra den anden; men at der er Ønsker ogsaa om at føre Forslaget videre, end det er i Øjeblikket, i Retning af Arbejde for Ædrueligheden, er givet. Det vide vi, at disse Ønsker ere til Stede, maaske i lige saa fuldt Maal som fra den modsatte Yderlighed, men de ere ganske vist ikke komne saa stærkt frem. Imidlertid synes det mig, at Udtalelserne lade formode, at det nok skal lykkes at faa denne Sag ført igennem.

I mine første Udtalelser tillod jeg mig som Indledning at dvæle ved denne Sags Forhistorie her i dette høje Ting. Det var mig derfor en Glæde i Gaar at høre, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) tog Ordet og bekræftede min Udtalelse i saa Henseende. Det ærede Medlem, der i sin Tid stod her i Tinget som Ordfører for Forslaget angaaende Beværternæring, begyndte sin Tale i Gaar med at anbefale Forslaget, som han haabede, han skulde se vedtaget og stadfæstet. Han udtalte endvidere, at de Anskuelser, han tidligere havde staaet som Ordfører for, i det væsentlige vare de samme som de, der indeholdes i det her foreliggende Forslag. Det var det, jeg gerne vilde minde om, ganske i Tilslutning til mine Udtalelser, da jeg indledede denne Forhandling. Her have vi altsaa en Bekræftelse paa det, jeg udtalte den Gang, at dette høje Ting — og for Resten ogsaa Landstinget — allerede i Slutningen af 90erne i Virkeligheden har taget Stilling til dette Spørgsmaal. Nu vil maaske en og anden sige: Hvad var det saa, der indeholdtes i dette Forslag? Her vilde jeg nu gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere et ganske kort Stykke af den Betænkning, Udvalgets Flertal afgav den 27. Januar 1897. Flertallet udtaler heri, at det har foretrukket at se Sagen ordnet saaledes, at Kommunerne for 5 Aar ad Gangen kunne opgive, hvor mange Beværtninger de ønske, og hvor de ønske dem, og at Indenrigsministeren paa Grundlag af disse Indberetninger — altsaa Indberetninger, som komme fra Kommunerne — fastsætter Tallet for hver Kommune. Man vil altsaa se, at ved den Stilling, Udvalget her har taget, og som det høje Ting her har givet sin Tilslutning ved sin Afstemning over det af Udvalget stillede

Forslag, har man taget Stilling til dette Spørgsmaal. Man har i Princippet godkendt, at Kommunerne selv skulde træffe Bestemmelse om, i hvilken Udstrækning der skal gives Tilladelse til Beværtning indenfor deres Grænser. Ja, man kan sige, at man er gaaet saa vidt, at man ogsaa tillader dem at tage en Beslutning, som gaar ud paa, at der overhovedet slet ingen Spiritusudskænkning maa finde Sted indenfor Kommunernes Grænser.

I min Indledning gjorde jeg nogle Bemærkninger om fri eller bunden Beværternæring. Der er adskillige ærede Talere, der have dvælet ved dette Spørgsmaal. Der er enkelte Talere, der, syntes jeg at forstaa af deres Udtalelser, hælde til den Anskuelse, at man skal have fri Beværternæring og begrænse denne ved Lokalebestemmelser; man mener ved at stille strenge Krav til Lokalebestemmelser at kunne begrænse Beværtingernes Antal. Jeg tør ikke benægte, at det muligvis kan være Tilfældet; man kan selvfølgelig stille sine Krav til Beværtningslokalerne saa yderliggaaende, at man derved indskrænker Antallet af Beværtningsstederne; men et ganske andet Spørgsmaal bliver det, om man ad den Vej naar at indskrænke Drikkeriet. Det staaer for mig som meget tvivlsomt. Efter de Udtalelser, vi hørte af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), skulde man næsten antage, at det ikke kan forekomme, at Folk sidde og blive berusede i de lyse, smukke og hyggelige Lokaler, men jeg føler mig overbevist om, at den Anskuelse vil det ærede Medlem ikke kunne hævde. Jeg synes derimod, at der kan være en Fare for, at de lyse, hyggelige og smukke Lokaler ville blive tiltrækkende og virke lokkende og drage Folk hen paa disse Beværtningssteder. Og hvad er det saa, der foregaar, naar de opholde sig paa disse Steder? De mange Variétéer, ere de ikke lokkende og dragende? Hvor ofte ser man ikke, naar en f. Eks. har gjort Angreb paa en Kasse, at det er foranlediget ved, at vedkommende Person er bleven vant til Selskabslivet paa Variétéerne, paa de smukke, pæne Beværtninger. Det er som Regel det, der er Aarsagen til, at han først begynder maaske at laane lidt af Kassen; efterhaanden kan han ikke frigøre sig for det Selskabsliv, han er kommen i der, men bliver vant til Drikkeskikken og føres efterhaanden saa dybt ind i den, at han ikke kan bryde af igen. Jeg tror ikke, man kan sige, at vi ad den Vej naa at sætte Bom for Drikkeriet, tværtimod tror jeg, man kan frygte